

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

Jóannes Eidesgaard

Fyrrverandi løgmaður

samfelagnum og okkum sjálvum.

Vit finga skriva niður alt um rættindir og skyldur, og arbeiðið tyktist ganga væl, men innast inni vistu vit, at móti endanum fór kinkur at koma í. Og so var. Tað var, tá okkara støðu her og nú skuldi lýsast. Hvar vóru vit í mun til Danmark? Men nú so mong ár eftir, eiga vit at fáa greitt eisini tann spurningin so ella so við einari pragmatiskari orðing. Hin vegin tykjast allir partar at vera samdir um, at skal verandi ríkisrættarlaga støðu broytast, so kann bert Føroya fólk gera tað av.

Fáa vit semju so langt, so er "manualurin" klárir, og vit noyðast ikki longur at brúka allar hesar kreftir upp á eitt stríð, sum hevur tikið meira enn hundrað ár. Sjálvandi fara vit framhaldandi at síggja eitt stríð fyri einum meira sjálvberandi búskapi, og vit fara ivaleyst eisini at síggja eitt stríð um at fremja yvirtøkur, men tað eru ikki mál, sum nakar flokkur

í dag beinleiðis rennur undan.

Sjálvt saman við Sambandflokkinn ber hetta til. Saman við Sambandsflokkinum hava vit í síni tíð fastfryst ríkisveitingina, sum reelt merkir eina minking, og vit yvirtóku jú fólkakirkjuna saman við sama flokki.

Tí skal tað verða mín áheitan á okkara Løgting, at tit fáa arbeiðið frá hondini og avgreitt. Tá verður alt greiðari, og "manualurin" kemur at liggja har. Um ella nær hann skal brúkast ella ikki, ja tað verður so upp til føroyingar sjálvar at avgera.

Eg hoyri og síggi, hvørja viðmerk- ingar koma úr Danmark hesum viðvíkjandi. Men álvaratos, latið okkum ikki taka okkum ov nær av tí. Vit skriva í stjórnarskipanina tað, sum vit halda, land og fólk okkara eru best tænt við, og so kunnu danskir forsætismálaráðharrar annars siga tað, sum teimum lystir. Hetta er lógin, sum vit ætla at skipa okkara land eftir. Hesa avgerð eiga bert vit.

Latið okkum gera arbeiðið liðugt:

Tað er nakað av einum paradoksi, at eitt av heimsins minstu londum hevur brúkt longst tíð upp á at skriva og fáa samtykt sína egnu grundlóg ella stjórnarskipan. Eg veit væl, at fótonglar eru á leiðini, men sum eitt rímliga búgvið fólkaræði eiga vit at fáa loyst hesar spurningar. Eg veit eisini væl, at útmeldingarnar, sum koma úr Dan- mark, kunnu órógva onkran, men vit eiga sjálvandi at vita, at danskir forsætismálaráðharrar siga ikki annað enn tað, sum er "korrekt" yvir fyri teirra egna parlamenti og teirra egna fólki. Meira skulu vit heldur ikki leggja í tað.

So hóast útmeldingar úr Danmark, so er ikki at hava kálvahjarta, men gera arbeiðið liðugt. Um vit hugsa okkum ta støðu, at vit ein dag koma hartil, at nú siga vit samtarið upp við Danmark, so vit vit, at eingin dansk stjórn ella Fólkating kann seta seg

upp ímóti slíkari avgerð. Hugsíð tykkum altjóðaumrøðuna Danmark hevði fingið. So sjálvandi fær fólkið sín vilja, og tað er eisini fult í tráð við tað, sum teir triggir seinastu for- sæt-ismálaráðharrarnar í Danmark hava fráboðað. "Det er færingerne selv, der træffer afgørelsen."

Fyrimunurin her og nú:

Vinningurin her og nú við at fáa samtykt eina grundlóg ella stjórn- arskipan er fyri meg at síggja, at vit fara at fáa meira orku til at reka sið- bundnan hugsjónarlaga politikk, og vit fara vónandi at fáa eitt greiðari politiskt landslag millum vinstru og høgru. Tá er eisini nógv vunnið. Tað verður meira konstruktivt og áhugavert at vera í politikki, og tað verður eisini meira meningsfult at vera veljari.